

чец на нивата. Чакай, рекох, да видя дали ще посегне да яде, защото, когато добитъкът е болен, не яде. И не яде. Нито един класчец не откъсна . . .

— Лъже, гуспудин кмете! — извика Илия и отвисоко, като орел, изгледа другоселеца. — Лъже, сред нивата беше.

— Глоба! — каза кметът. — Сто лева глоба. Хайде, давай парите още сега!

— Сто лева! Че от де ще ги зема . . . Сто лева! Сиромаш човек съм, нямам. Сто лева!

— Илия, я го обискирай! Виж колко пари има.

Но, преди да посегне Илия, другоселецът сам бръкна в пояса си, извади синя, вехта кесия, навървена на гайтан и вързана на шията му, забърка в нея бавно, с мъка. Каточе сега забелязаха, че там, дето бяха ръцете му, по изтърканата му антерия имаше крѣпки. Ръцете му трепереха, извади огниво, кремък, извади една банкнота от двайсет лева, сгъната на четири, няколко дребни пари, копчета.

Изведнѣж стана нещо неочаквано. Торашко скочи, бутна масата пред себе си и извика:

— Оставете човека бе! Какви хора сте вий!

Че беше пиян, пиян беше. Стана, позалитна, спусна се към другоселеца, сложи ръце на рамената му, прегърна го и заплака:

— Ох братко, братко! От тебе ли намериха да искат пари, братко!

И го целуна по едната буза, после по другата. След туй мина, седна на мястото си и повече нищо не каза.

В крѣчмата стана съвсем тихо. Никой не продума. Само дядо Иван, без да гледа никого, промърмори под носа си.

— Хм . . . ша го цалува пък . . . Иуда!

Кметът се обади:

— Остави го, Илия. Хайде, тоя път ти прощаваме, но друг път, да знаеш, прошка няма.